

Sygn. akt VI Ka 531/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Jolanta Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013r.

sprawy **R. D.**

obwinionego z art. 92 § 1 kw i art. 95 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 8 sierpnia 2013 r. sygn. akt VIII W 160/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego R. D.,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych i opłatę w wysokości 50 złotych.

Sygn. akt VI Ka 531/13

UZASADNIENIE

R. D. obwiniony został o to, że:

I. w dniu 17 grudnia 2012r. o godz. 11.20 na odcinku drogi (...)na wysokości miejscowości K.. pow. J., woj. (...), kierując samochodem osobowym marki B.o na rej. (...)nie zastosował się do znaku drogowego poziomego oznaczonego symbolem P-4 / podwój na linia ciągła/,

tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw.

II. w dniu 17 grudnia 2012r. o godz. 11.40 na ulicy (...)/ droga (...)/ w B., pow. J., woj. (...)prowadził ww pojazd nie posiadając przy sobie wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego i obowiązkowego ubezpieczenia OC,

tj. o wykroczenia z art. 95 kw.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2013r. w sprawie VIII W 160)13:

1. R. D.uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku przy przyjęciu, że dopuścił się jego popełnienia na odcinku drogi (...) na obszarze zabudowanym w miejscowości K.tj popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92§1 kw oraz za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt

II części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 95 kw i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierzył R. D. karę łączną grzywny w kwocie 500 złotych,

2. na podstawie art. 118§1 kpw w zw. z §1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. opłatach w sprawach karnych zasądził od R. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 50 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżył obwiniony R. D. zarzucając:

1. obrazę przepisu postępowania a to art. 621 kpw poprzez akceptację zaniechania usunięcia braku spójności zarzutu wniosku o ukaranie z przedstawionymi obwinionemu zarzutami w postępowaniu wyjaśniającym z art. 92 kw i art. 95 kw,

2. obrazę przepisów postępowania a t6o art. 104§1 1pkt 7 kpw w zw. z art. 5§1 pkt 10 kpw poprzez orzekanie w przedmiotowej sprawie pomimo istnienia okoliczności wyłączającej z mocy ustawy orzekanie wobec doprowadzenia do dezaktualizacji uprzednio przedstawionemu obwinionemu zarzutu popełnienia wykroczeń z art. 92 kw i art. 95 kw, a tym samym do wygaśnięcia skargi uprawnionego oskarżyciela w tym zakresie,

3. obrazę przepisu postępowania a to art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 1950r poprzez naruszenia prawa do obrony polegającej m.in. na prawie do informacji o treści stawianego zarzutu w wyniku dorozumianej zmiany treści zarzutu na inny historyczny czyn.

Stawiając powyższe zarzuty obwiniony R. D. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego R. D. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie ma racji skarżący, gdy wskazuje, iż „w rozpoznawanej sprawie razi brak spójności między przedstawionymi obwinionemu zarzutami w postępowaniu wyjaśniającym, a treścią zarzutów stawianych we wniosku o ukaranie”, co w ocenie obrony skutkowało naruszeniem przez Sąd pierwszej instancji przepisów proceduralnych, a to art. 62 § 1 kpow i art. 104 § 1 pkt 7 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 10 kpow, jak również art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Z takim stanowiskiem apelującego zgodzić się nie można.

Sąd Okręgowy zapoznając się z aktami przedmiotowej sprawy nie dostrzegł, aby treść zarzutów zawarta w protokole przesłuchania z dnia 4 lutego 2013 roku (k.6-7) była odmienna od tych, jakie zostały postawione obwinionemu R. D. we wniosku o ukaranie (k.8-9). Wprawdzie, o ile nie mamy do czynienia z literalnym powieleniem (powtórzeniem) treści opisów czynów, jakie zostały przedstawione obwinionemu w toku postępowania wyjaśniającego (doprecyzowanie czasu i miejsca), niemniej nie może budzić żadnych wątpliwości to, iż zarzuty wskazane, tak w protokole przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, jak i we wniosku o ukaranie odnoszą się do tego samego zdarzenia historycznego, którego granice nie zostały naruszone.

Oczywistym jest, iż przed odebraniem wyjaśnień od osoby przesłuchiwanej w trybie art. 54 § 6 k.p.w., trzeba określić stawiany mu zarzut, tj. przedstawić czyn, o jaki może on być obwiniony i wpisać jego treść do protokołu, czyniąc zadość wymogom związanym z opisem tego czynu, czyli podać miejsce, czas, sposób i okoliczności popełnienia, a także jego kwalifikację prawną. Z drugiej jednak strony przypomnieć trzeba, iż w sprawach o wykroczenia nie ma odpowiednika art. 314 k.p.k. i nie obowiązuje przepis art. 314 k.p.k. Jeżeli więc w toku czynności wyjaśniających – dokonanych po tym, jak zostanie przesłuchany domniemany sprawca wykroczenia, a przed skierowaniem wniosku o ukaranie – okazałoby się „nawet”, że należy zarzucić danej osobie czyn, który nie był objęty przesłuchaniem albo

czyn w zmienionej w istotny sposób postaci lub też należy zakwalifikować go z innego, surowszego przepisu, formalnie brak jest podstaw, by ponownie przesłuchiwać osobę podejrzaną o popełnienie wykroczenia w trybie art. 54 § 6 kpow, a także by uznać, iż wniosek o ukaranie dotknięty jest wadą formalną (art. 57 § 1 pkt 2 kpow), która winna skutkować jej usunięciem w trybie art. 59 § 1 kpow, a więc zwróceniem wniosku o ukaranie rzecznikowi oskarżenia. Oczywiście, z uwagi na wzgląd na zasadę lojalności (art. 16 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz zasadę prawa do obrony, obwiniony winien wiedzieć, o co zostanie ostatecznie obwiniony, by mógł choćby w należyty sposób przygotować obronę, niemniej takowe znajduje uzasadnienie zwłaszcza wówczas, gdy organ prowadzący czynności wyjaśniające widzi potrzebę rozszerzenia wniosku o kolejne czyny lub zamierza wystąpić o ukaranie z surowszego przepisu. Mając na uwadze, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia „jedynie” z taką modyfikacją opisu czynów, która nie ma istotnego charakteru (dochowując wspomnianych granic zdarzenia historycznego), to nie sposób mówić o naruszenie wskazanych wyżej przepisów postępowania.

Autor apelacji wskazując na naruszenie (pozbawienie czy też ograniczenie) prawa do obrony wobec nie zapewnienia obwinionemu „prawa informacji, jakie czyny właściwie mu się zarzuca”, nie dostrzega, iż wniosek o ukaranie został skutecznie doręczony R. D. przed rozprawą, czego ten w żaden sposób nie kwestionował, a treść złożonych przezeń wyjaśnień i ustosunkowanie się do zarzucanych mu czynów (brak wyrażenia wątpliwości, co do tożsamości zdarzenia objętego zarzutami) dowodzi, iż w należyty sposób przygotował się on do obrony (k.17v).

Reasumując, apelacja obrońcy obwinionego R. D. nie zawiera żadnych słusznych argumentów, które czyniłyby zasadnymi stawiane zarzuty i zgłoszony wniosek o zmianę skarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych czynów.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia wyroku przez obrońcę obwinionego wyznaczonych treścią postawionych w apelacji zarzutów, Sąd Okręgowy stwierdza „jedynie”, że Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie dowody konieczne dla ustalenia prawdy materialnej, a w konsekwencji więc dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Dokonanie przez Sąd orzekający ustaleń faktycznych poprzedzone zostało swobodną (a nie dowolną) oceną zgromadzonych w sprawie dowodów, która to ocena odpowiada regułom określonym w art. 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 kpow). W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina obwinionego R. D. nie budzą wątpliwości, podobnie jak i kwalifikacja prawna przypisanego mu czynu. Z uwagi na to, iż ustalenia i oceny w tej materii nie były kwestionowane w apelacji, Sąd Odwoławczy zwolniony był od dalszych rozważań w tym przedmiocie.

Odnosząc się do kwestii kary orzeczonej wobec obwinionego za przypisane mu wykroczenia, co także nie było przedmiotem zarzutów apelacji (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 kpow), stwierdzić należy, że z uwagi na wymiar kary grzywny w dolnych granicach zagrożenia ustawowego przewidzianego w art. 24 § 1 k.w., w żadnym razie nie można uznać jej za rażąco niewspółmierną w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Przeciwnie, bacząc na dyrektywy sądowego wymiaru kary (art. 33 k.w.), okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, jak również właściwości i warunki osobiste obwinionego, kara mu wymierzona wydaje się stosunkowo łagodna.

Konkludując, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok, jako prawidłowy, utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 kpow oraz art. 118 § 1 kpow w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego R. D. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 złotych, zaś na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych orzekł opłatę w kwocie 50 złotych za II instancję.